

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: V. G.

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č.j. MV-79104-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

- 1. Žalobce se žalobou, podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze, domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2019, č.j. MV-79104-4/SO/2019 (dále jen „napadené

rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I.stupně“) ze dne 8. 4. 2019, č.j. OAM- 52335-20/ZM-2018 (dále jen „rozhodnutí I.stupně“), kterým nebyl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle ust. § 42 g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce v žalobě uvedl, že byl porušen § 2 odst. 1 spr.ř., neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy a § 3 spr.ř., neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, v souvislosti s § 50 odst. 2 a odst. 3 spr.ř. správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Dle žalobce žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci v souladu s § 52 spr.ř.

Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že nedošlo k porušení žádných z žalobcem namítaných ustanovení zákona. Vzhledem k obecné formulaci námitek žalobce se k těmto žalovaný nemohl vyjádřit a navrhl zamítnutí žaloby.

Výzva k odstranění vad žaloby

4. Městský soud usnesením ze dne 4. 5. 2020, č.j. 11 A 129/2019-30 vyzval žalobce k odstranění vad žaloby, konkrétně uložil žalobci povinnosti ve lhůtě 15 dnů odstranit vady podané žaloby, zejména konkretizovat žalobní body ve vztahu k namítaným porušením ustanovení správního řádu. Tato výzva byla připravena k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb dne 18. 5. 2020. Žalobce si zásilku nevyzvedl, po uplynutí lhůty 10 dnů nebylo možné vložit zásilku do schránky žalobce a zásilka tak byla dne 1. 6. 2020 vrácena soudy. Zásilku je nutno považovat za doručenou. Na výzvu k odstranění vad žalobce nereagoval.

Obsah spisu

5. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce podal dne 13. 12. 2018 žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele. Výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 13.12.2018, č.j. OAM-52335-6/ZM-2018, byl žalobce vyzván, aby doložil doklad prokazující pracovní právní vztah, tzn. pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí. K odstranění vad byla žalobci poskytnuta lhůta 10 dnů od doručení výzvy a byl zároveň poučen, že v případě nedoložení uvedených náležitostí žádosti bude řízení o žádosti zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) spr. ř. Dne 20. 12. 2010 byla správnímu orgánu I. stupně doručena pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností VSP WORK s.r.o. na pozici: Ostatní manipulační pracovníci.
6. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 4. 2019, č.j. OAM-52335-20/ZM-2018, byla žádost žalobce zamítnuta a souhlas se zaměstnáváním se mu dle § 42g odst. 7 ve

spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců neudělil, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. V tomto rozhodnutí správní orgán mimo jiné konstatoval, že práce ostatního pomocného manipulačního pracovníka není druhem práce spadajícím mezi ty druhy prací, které agentura práce může cizincům zprostředkovávat. Agentura práce VSP WORK s.r.o. tedy není oprávněna přidělit žalobce dočasně k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, tedy na volné pracovní místo uvedené v EVPM pod číselným označením 14 683 800 734. Jestliže společnost VSP WORK s.r.o. jako agentura práce není oprávněna přidělovat žalobce k výkonu práce ostatního pomocného manipulačního pracovníka k jinému zaměstnavateli, nemůže správní orgán k takovému zaměstnávání žalobce udělit souhlas. Správní orgán nemůže svým rozhodnutím umožnit vznik situace, která odporuje zákonu.

7. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uvedl, že žalobce pobývá na území ČR na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 24. 2. 2018 do 9. 8. 2019. Dne 13. 12. 2018 žalobce podal na Ministerstvu vnitra žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil potvrzení o ukončení pracovního poměru a pracovní smlouvu uzavřenou 13. 12. 2018 se zaměstnavatelem VSP WORK s.r.o. jakožto agenturou práce, na pracovní pozici ostatní manipulační pracovníci. V pracovní smlouvě je ujednání, že „zaměstnanec bude přidělován podle požadavku uživatele“. K odvolání žalobce přiložil novou pracovní smlouvu uzavřenou se zaměstnavatelem VSP WORK s.r.o. jakožto agenturou práce, na pracovní pozici montážní dělníci ostatních výrobků. Správní orgán I. stupně uvedl, že z charakteristiky volného pracovního místa, na kterém byl žalobce zaměstnán, práce ostatního pomocného manipulačního dělníka, je v rámci klasifikace CZ_ISCO zařazena do kategorie pod číselným označením „933 – Pomocní pracovníci v dopravě a skladování“, konkrétně do podřazené kategorie „93339-Ostatní pomocní manipulační pracovníci (kromě výroby)“, není tedy druhem práce spadajícím mezi ty druhy práce, které může agentura práce zprostředkovávat. V daném případě agentura práce přidělovala žalobce k výkonu práce ostatního pomocného manipulačního pracovníka k jinému zaměstnavateli, čímž by došlo k porušení zákona č. 434/2004 Sb., správní orgán I. stupně spatřil v tomto protiprávním stavu jinou překážku dalšího pobytu účastníka řízení na území a jeho žádost zamítl podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dospěl k závěru, že zaměstnavatel VSP WORK s.r.o. je agenturou práce, která bude žalobce přidělovat k výkonu práce k uživateli. Pracovní pozice ostatní pomocní manipulační pracovníci však není uvedena ve výjimce druhů prací uvedených v příloze nařízení vlády č. 64/2009 Sb. Agentura práce tak nemůže zprostředkovávat zaměstnávání cizinců na pracovní pozici ostatní pomocní manipulační pracovníci. Protože zákon znemožňuje takové zaměstnávání, nemůže být účastníku řízení udělen souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť případné udělení souhlasu k výkonu požadovaného zaměstnání by bylo v rozporu s právními předpisy. Je zřejmé, že záměrem agentury práce je přidělování žalobce k výkonu závislé práce k jinému uživateli. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, který v projednávané věci spatřuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaný konstatoval, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně informovat žalobce o znění § 64 zákona č. 435/2004 Sb. a o jeho důsledcích pro jeho žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty. I zde platí obecná právní zásada, že neznalost zákona neomlouvá. K předložené nové smlouvě žalovaný nepřihlédl. Žalobce nedoložil v rámci odvolacího

řízení nové číslo volného pracovního místa v EVPM. Pokud by žalobce chtěl být zaměstnán na jiném pracovním místě, než které uvedl při podání žádosti, byl by povinen v souladu s § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“) požádat správní orgán I. stupně o povolení změny obsahu podání.

Posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze přezkoumal na základě žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“). Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez jednání, když účastníci nevyjádřili s takovým postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
9. Dle § 2 odst. 1 spr.ř. správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu.
10. Dle § 2 odst. 4 spr.ř. správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
11. Dle § 3 spr.ř. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
12. Dle § 71 odst. 1 s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat
 - d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné,
 - e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést.
13. Předně soud konstatuje, že základní a podstatnou náležitostí žaloby proti správnímu rozhodnutí je náležité vymezení žalobních bodů, tzn. uvedení skutkových a právních důvodů, na základě kterých žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. K problematice žalobního bodu, jeho obsahu a konkretizaci se opakovaně vyjadřují soudy, kdy například Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, uvedl že: „Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, čj. 6 A 85/92-5).“ Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bodu 33, uvedl, že „(...) je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších

obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“

14. Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58 dále vyplývá, že: „Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 2. 2016, č.j. 1 Azs 240/2015-35, uvedl, že: „(...) obecně formulované žalobní námítky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke krácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/1996 Sb. NSS).“
15. Žalobce v žalobě pouze obecně uvádí, jaká ustanovení zákona měl žalovaný svým postupem porušit, ale jednotlivá tvrzená porušení nijak nekonkretizuje a nevztahuje k žádným skutkovým okolnostem. Soud s ohledem na dotčenou judikaturu týkající se pojetí žalobních bodů vyzval žalobce k doplnění žaloby, na tuto výzvu žalovaný nereagoval a žalobu nedoplnil.
16. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, konstatoval, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se účastníkovi u soudu dostane. Soud se žalobními body, s ohledem na výše uvedené, zabýval pouze v obecném pojetí tak, jak je žalobce obecně vymezil.
17. Žalobce se omezil na pouhý výčet konkrétních ustanovení zákona, která dle jeho názoru byla porušena, a to bez jakéhokoliv provázání se skutkovým tvrzením. Žalobce namítal, že nebyl zjištěn skutečný stav věci a nebyly provedeny důkazy k jeho zjištění, aniž by uvedl, v čem neúplnost skutkového zjištění spočívá a jaké důkazy měly být podle jeho názoru provedeny. Ve shodně obecné poloze soud uvádí, že rozsah skutkového zjištění a dokazování potřebného stavu věci se vždy odvíjí od předmětu správního řízení. V této věci byla předmětem správního řízení žádost žalobce o souhlas se změnou zaměstnavatele, a to s odkazem na předloženou pracovní smlouvu, uzavřenou mezi žalobcem a společností VSP WORK s.r.o. na pozici: Ostatní manipulační pracovníci. Správní orgány dospěly k závěru, že společnost - zaměstnavatel žalobce - VSP WORK s.r.o. je agenturou práce, která bude žalobce přidělovat k výkonu práce k uživateli. Protože pracovní pozice „ostatní pomocní manipulační pracovníci“ není uvedena ve výjimce druhů prací

uvedených v příloze nařízení vlády č. 64/2009 Sb., uzavřely, že agentura práce tak nemůže zprostředkovávat zaměstnávání cizinců na pracovní pozici ostatní pomocní manipulační pracovníci. Proti těmto konkrétním závěrům žalobce žádné námitky neuplatnil. K předložené nové smlouvě žalovaný nepřihlédl, když žalobce nedoložil v rámci odvolacího řízení nové číslo volného pracovního místa v EVPM. Ani proti tomuto závěru žalobce žádné námitky neuplatnil.

18. Soud má za to, že žalovaný řízení vedl tak, aby ujistil, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro vyslovení souhlasu se změnou zaměstnavatele. V tomto směru žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně tak, že o něm nevznikly důvodné pochybnosti, a zjistil veškeré rozhodné okolnosti. Zároveň žalovaný provedl veškeré důkazy, které byly potřebné ke zjištění skutkového stavu. Žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil a jasně vymezil, z jakých ustanovení zákona vycházel, z napadeného rozhodnutí je jasná také logická úvaha, kterou se žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí řídil.
19. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. září 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu